

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

12 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judecători – Ion Arhiliuc și Liliana Catan,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Lebedinschi Adrian, în numele inculpatului Niculiță Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 iulie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Niculiță Andrei Petru, *născut la 30 ianuarie 1981, originar din or. Basarabeasca și domiciliat în or. Durlăști, str. Chimiștilor 1, ap. 32.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.01.2011 – 16.12.2011;

Instanța de apel: 13.01.2012 – 18.07.2013;

Instanța de recurs: 27.11.2013 – 12.02.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința judecătoreiei Anenii Noi din 16 decembrie 2011, Niculiță A., a fost recunoscut vinovat și condamnat în temeiul:

- art. 328 alin. (1) CP, la amendă în mărime de 150 (una sută cincizeci) unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 2 ani;

- art. 309¹ alin. (3) lit. a) CP, la 5 (cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 2 ani.

Potrivit art. 84 alin. (1) CP, prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră, definitiv i s-a stabilit lui Niculiță A. pedeapsă de 5(cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 2 (doi) ani.

În baza art. 90 CP, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate în privința lui Niculiță A., fixându-i termen de probă de 2 (doi) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, inculpatul Niculiță A., deținând funcția de inspector al Grupei Minor și Moravuri al Secției Ordine Publică a CPR Anenii Noi, în grad de locotenent de poliție, fiind persoană cu funcție de răspundere, contrar exigențelor prevăzute de art. 3 din CEDO, art. 24 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, art. 1, art. 2 pct. 2), 4), art. 12, pct. 1) art. 14 și art. 15 din Legea nr. 416-XII din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție, precum și, încălcând obligațiunile sale funcționale, care-l obligă să-și desfășoare activitatea pe baza respectării stricte a legilor, să protejeze viața, sănătatea și libertatea cetățenilor, interesele societății și ale statului de atentate criminale și de alte atacuri nelegitime, să prevină și să curme crimele și alte infracțiuni, să mențină ordinea publică și să asigure securitatea publică, să i-a măsuri pentru apărarea vieții, sănătății, demnității și onoarei cetățenilor, să comunice despre aplicarea forței fizice șefului său direct, să nu supună pe nimeni la tortură, să poarte responsabilitatea personală pentru realizarea întocmai a atribuțiilor de serviciu, să răspundă de respectarea principiilor ce guvernează conduita polițistului, legislației în domeniul drepturilor omului, a legislației procesual-penale, alte acte normative ce reglementează activitatea de serviciu, iar inculpatul acționând intenționat a comis excesul de putere și aplicarea actelor de tortură, în următoarele circumstanțe.

La începutul lunii octombrie 2010, inculpatul Niculiță A., fiind la serviciu și îndeplinind obligațiunile sale funcționale, la primit de la șeful de post al CPR Anenii Noi, ce deservește s. Bulboaca, r-nul Anenii Noi, Erezanu S., pe minorul Cebotari Al., care se numea Grosu V., pentru stabilirea identității și, după caz, amplasarea ultimului în Centrul de Plasament Temporar al Minorilor din or. Chișinău, dar contrar obligațiunilor sale de serviciu, prevăzute în fișa de post aprobată de către comisarul CPR Anenii Noi S. Boroda, la 25.08.2010, 1-a luat cu dînsul și s-a deplasat în or. Dumbrava, mun. Chișinău, la domiciliul său, unde ziua îl punea să presteze lucrări agricole în grădină. Apoi, la dus în s. Abaclia, r-nul Basarabeasca, unde la lăsat să efectueze diferite lucrări la casă sa părintească, la indicația și sub supravegherea cet. Vasilache Al., de unde ultimul a fugit la sfârșitul lunii octombrie 2010.

Tot el, fiind la serviciu și îndeplinind obligațiunile sale funcționale, acționînd în scopul demascării infractorilor care au săvîrșit sustragerea bunurilor materiale din casa părintească, situată în s. Abaclia, r-nul Basarabeasca, la 29.10.2010, aflîndu-se în biroul său nr. 62 din CPR Anenii Noi și în s. Bulboaca, r-nul Anenii Noi, i-a maltratat cu pumnii și picioarele peste tot corpul pe cet. Bulațel D., Leu V. și Bebea M..

Ulterior, tot el, în scopul continuării demascării infractorilor care au săvîrșit sustragerea bunurilor materiale din casa părintească, la 31.10.2010, aflîndu-se în biroul de serviciu nr. 62 din CPR Anenii Noi și pe teritoriul s. Bulboaca r-nul Anenii Noi, i-a

maltratată cu pumnii și picioarele peste tot corpul pe Bebea M. și Cebotari Al., iar la 01.11.2010, aflându-se în biroul de serviciu nr. 62 din CPR Anenii Noi, i-a maltratată cu pumnii și picioarele peste tot corpul pe Leu V. și Cebotari Al.

În urma actelor de tortură comise de către inculpatul Niculiță A. lui Bulațel D. și Leu V. i-au fost cauzate dureri fizice și psihice, iar lui Cebotari Al. și Bebea M. dureri psihice și leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Niculiță A. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) CP - *excesul de putere, adică depășirea de către o persoană cu funcții de răspundere în mod vădit a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate de lege, cauzând daune considerabile intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice, prin diminuarea autorității MAI a RM*, și art. 309¹ alin. (3) lit. a) CP - *tortura, adică provocarea, în mod intenționat, a durerilor fizice și psihice persoanelor, în special cu scopul de a obține de la aceștia informații și mărturisiri, de a-i pedepsi pentru un act în care aceștia erau bănuți că l-ar fi comis, intimidarea și presiunea asupra lor, știind cu certitudine că dinșii sunt minori*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 CPP, a fost atacată cu apeluri de către procurorul în procuratura r-lui Anenii Noi, Varzari P., și de către inculpatul Niculiță A..

3.1. În apelul său, procurorul a solicitat repunerea în termen a apelului declarat, casarea parțială a sentinței Judecătoriei Anenii Noi din 16.12.2011, cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Niculiță A. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 328 alin. (1) CP, la amendă în mărime de 150 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în instituțiile de stat pe un termen de 2 ani. De asemenea, să fie recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309/1 alin. (3) lit. a) și e) CP și să fie condamnat la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în instituțiile de stat pe un termen de 2 ani. Conform, art. 84 alin. (1) CP, lui Niculiță A. să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în instituțiile de stat pe un termen de 2 ani și 6 luni și potrivit art. 90 CP, pedeapsa numită să i se suspende condiționat pe un termen de 3 ani, dacă nu va săvârși alte infracțiuni.

În argumentarea celor invocate, apelantul a menționat că, inculpatul Niculiță A. nu a fost recunoscut vinovat și condamnat conform învinuirii înaintate prin rechizitoriu, în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a) și e) CP (cu folosirea unor instrumente speciale de tortură), iar instanța de fond nu a ținut cont de declarațiile părților vătămate Cebotari Al. și Bebea M., potrivit cărora inculpatul Niculiță A. i-a maltratată cu bita, adică cu instrument special de tortură.

Totodată, acuzatorul de stat a solicitat repunerea în termen a apelului declarat, deoarece sentința redactată în privința lui Niculiță A., a parvenit în cadrul Procuraturii r-lui Anenii Noi, la 23.12.2011.

3.2. Inculpatul Niculiță A. în apelul declarat a solicitat casarea totală a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care dînsul să fie achitat, deoarece acțiunile lui nu întrunesc elementele constitutive a vreunei infracțiuni prevăzute de Codul penal.

În motivarea apelului, inculpatul Niculiță A. a invocat că apărătorul Ursu P. la data de 29.12.2010 nu a fost prezent, iar de serviciile avocatului garantat de stat, s-a refuzat, fiind acuzat, fără temei, de săvîrșirea unei infracțiune grave, în lipsa unui avocat. Astfel, neținînd cont de starea sa de sănătate, căci în acea zi simțindu-se rău, fapt despre care i s-a comunicat organului de urmărire penală (adresarea la medic fiind confirmată prin certificatul medical), Niculiță A. a fost pus sub învinuire, fără de apărător, încălcându-i astfel drepturile sale prevăzute de art. 104 alin. (1) CPP, art. 21 și 26 a Constituției RM.

De asemenea, inculpatul a invocat că instanța a interogat martorii selectiv și nu a acordat posibilitate apărării să prezinte martorii, care ar putea deține informații utile asupra cazului respectiv. Instanța a considerat că vina inculpatului Niculiță A. se confirmă prin documentele și procesele-verbale ale acțiunilor procesuale care au fost cercetate în ședința judiciară, însă instanța s-a limitat doar la aprecierea declarațiilor inculpatului Niculiță A. ca fiind nesincere, precum că a fost făcute cu scopul ducerii instanței în eroare și eschivării de la răspundere penală, respingîndu-le integral. Apelantul consideră, că respingerea versiunii sale precum că acțiunile lui întreprinse în privința lui Cebotari Al. aveau ca scop înfierea acestuia de către Vasilache A., este o eroare judiciară.

Referitor la lucrările agricole efectuate de către Cebotari Al., apelantul a menționat că, la caz, s-a constatat că acest minor a prezentat declarații false pe parcursul urmăririi penale, iar faptul lucrărilor agricole efectuate de către Cebotari Al., nu au fost confirmate de către vecini ori alți martori oculari.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 18 iulie 2013, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de procuror și inculpatul Niculiță A., cu menținerea în vigoare a sentinței atacate.

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, în baza materialelor din dosar și motivelor invocate, audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului, verificînd legalitatea și temeinicia sentinței atacate în baza probelor administrate de prima instanță și din propria convingere, a constatat că apelurile declarate de către procuror și inculpatul Niculiță A., urmează să fie respinse, ca nefondate, iar sentința atacată să fie menținută integral, din următoarele considerente.

Astfel, instanța de fond a constatat cu certitudine, că vinovăția inculpatului Niculiță A. se confirmă prin probe, concludente, care demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate.

Cu referire la episodul privind săvârșirea infracțiunii de exces de putere, instanța de apel a menționat că, corect declarațiile inculpatului au fost apreciate critic de către instanța de fond, aceeași poziție fiind preluată și de instanța de apel, întrucât din declarațiile inculpatului Niculiță A. rezultă că, dânsul nu-și recunoaște vina pe acest episod, declarând că avea intenția de a-l prezenta pe minorul Cebotari Al. mătușii sale Vasilache Al., care dorea să-l înfieze. Însă, așa cum a fost constatat și de instanța de fond, vinovăția inculpatului Niculiță A., în această parte a învinuirii, și-a găsit confirmare deplină, prin totalitatea probelor administrate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată, iar acțiunile lui corect au fost încadrate juridic în dispoziția art. 328 alin.(1) CP. De asemenea, instanța de apel a conchis că afirmațiile martorului Vasilache Al. privind intenția de înfiere a minorului Cebotari Al., sunt declarative și nu corespund realității, deoarece instanței nu i-a fost prezentat vreun act depus de către aceasta la organele competente privind inițierea procedurii de adopție. Mai mult, instanța a constatat că, vârsta lui Vasilache Al., anul nașterii 19.09.1946, nu i-ar fi permis de a avea capacitate de adopție prevăzută de Legea privind regimul juridic al adopției.

Cu referire la episodul privind provocarea durerilor fizice și psihice părților vătămate Bebea M., Leu V. Bulațel D. și Cebotari Al., instanța de apel a constatat că inculpatul nu-și recunoaște vina, nici în această parte a învinuirii, afirmând că în circumstanțele descrise mai sus dânsul pe nimeni n-a maltratat, însă din declarațiile părților vătămate reiese, că ei în cadrul ședinței instanței de fond și-au susținut declarațiile făcute în cadrul urmăririi penale și au confirmat faptul, că dânsii au fost maltratați de către inculpatul Niculiță A..

Prin urmare, instanța de apel a conchis asupra faptului că instanța de fond a dat o apreciere critică corectă declarațiilor făcute de inculpat, prin contrapunere cu materialele cauzei cercetate în ședința judiciară și declarațiile părților vătămate și în mod întemeiat a ajuns la concluzia, că declarațiile acestuia se combat prin probele acumulate de organul de urmărire penală și nu corespund realității.

De asemenea, Colegiul a considerat, că instanța de fond a dat o apreciere corectă și în mod întemeiat a respins declarațiile martorilor apărării, care au fost audiați în ședință de judecată, deoarece declarațiile lor contravin cu declarațiile părților vătămate, a reprezentanților părților vătămate și martorilor din partea acuzării. Mai mult decât atât, Răilean A., este consătean cu Niculiță A. și ambii sunt polițiști, iar Pincov Al. și Ciutileu I. au fost implicați în depistarea făptuitorului furtului din casa părintească a inculpatului, din care considerente se poate de apreciat că, fiind speriați de inculpat, aceștia au dat mărturii în favoarea inculpatului.

La fel, instanța de apel a menționat că, în legătură cu modificările adoptate la Codul penal, în partea ce ține de încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Niculiță A., prin Legea nr. 252 din 08 noiembrie 2012, pentru modificarea și completarea unor acte legislative, a fost abrogat art. 309¹ CP – tortura, în același timp, după art. 166 CP, a fost introdus un nou articol - 166¹ cu următorul cuprins pentru alin. (3):

„(3) Tortura, adică orice faptă intenționată prin care se provoacă unei persoane o durere sau suferințe fizice sau psihice puternice cu scopul de a obține de la această persoană sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a exercita presiune asupra ei sau asupra unei terțe persoane, sau din orice alt motiv, bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință este provocată de către o persoană publică sau de către o persoană care, de facto, exercită atribuțiile unei autorități publice, sau de către orice altă persoană care acționează cu titlu oficial sau cu consimțământul expres sau tacit al unei asemenea persoane

se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 8 la 12 ani.

(4) Acțiunile prevăzute la alin.(3), săvârșite cu bună știință asupra unui minor sau asupra unei femei gravide ori profitând de starea de neputință cunoscută sau evidentă a victimei, care se datorează vârstei înaintate, bolii, handicapului fizic sau psihic ori altui factor, se pedepsesc cu închisoare de la 8 la 15 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani.”

Prin urmare, avînd în vedere prevederile art. 9 CP, potrivit căruia timpul săvârșirii faptei se consideră timpul când a fost săvârșită acțiunea (inacțiunea) prejudiciabilă, indiferent de timpul survenirii urmărilor și conform art. 10 CP, care prevede că legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv, Colegiul a ajuns la concluzia că, în aceste circumstanțe, în privința inculpatului Niculiță A., urmează să fie aplicată norma art.309¹ alin. (3.) lit. a) CP, deoarece limitele minimă și maximă ale sancțiunii din norma veche, sunt mai mici decât limitele minimă și maximă ale sancțiunii din norma nouă.

În privința stabilirii pedepsei, Colegiul penal a conchis, că instanța de fond a ținut cont în deplină măsură și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei stipulate la art. 62 alin. (2) din CP, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute la art. 75 și 78 CP, ținând cont de gravitatea infracțiunii comise (una face parte din categoria celor mai puțin grave, alta din categoria celor grave), de persoana inculpatului Niculiță A., că se caracterizează pozitiv, circumstanțele atenuante și agravante nu s-au stabilit.

În consecință, s-a apreciat că instanța de fond corect a stabilit inculpatului Niculiță A. pedeapsă prevăzută de lege sub formă de amendă și, respectiv, închisoare, în limitele minimale ale sancțiunilor prevăzute la articolele menționate, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, iar în baza art. 90 CP, i-a stabilit suspendarea condiționată a executării, deoarece scopul pedepsei - corectarea și reeducarea inculpatului - poate fi atins, fără executarea reală a pedepsei aplicate în privința ultimului.

6. Avocatul Lebedinschi A., acționînd în numele inculpatului Niculiță A., a atacat decizia instanței de apel, cu recurs ordinar, prin care solicită casarea totală a deciziei nominalizate și dispunerea achitării inculpatului Niculiță A., cu încetarea procesului penal.

6.1. În vederea motivării celor invocate, recurentul menționează că instanțele ierarhic inferioare eronat au apreciat toate circumstanțele și probele aduse de partea acuzării pe cauza data, și anume, nu s-a luat în considerație faptul că au fost încălcate drepturile procesuale ale inculpatului, începînd cu etapa urmăririi penale, cînd a fost încălcat modul de citare a persoanei față de organul de urmărire penală. Drept dovadă servește citația anexată la materialele dosarului, care este datată cu 21.12.2010, inculpatul fiind citat pentru data de 24.12.2010, ceea ce a împiedicat asigurarea prezenței apărătorului ales de către inculpat, avocatul Ursu P.. De asemenea, în citație nu a fost indicată calitatea procesuală a lui Niculiță A., cît și obligativitatea de a se prezenta cu apărător. Niculiță A., totuși, prezendîndu-se în fața organului procuraturii la data de 29.12.2010, conform citației, a fost pus sub învinuire în prezența unui alt avocat, de serviciile căruia inculpatul s-a refuzat, deoarece la acel moment în calitate de apărător îl avea pe avocatul Ursu P.. Și tot de către organul de urmărire penală, fiind transmis dosarul în instanța de judecată, în scrisoarea de însoțire nr. 67 din 17.01.2011 este indicat, precum că asistența juridică la urmărirea penală a fost acordată numai de către avocatul ales - Ursu P., însă avocatul care a acordat asistență garantată de stat în prezența căruia a fost pus sub învinuire nu este indicat. Astfel, Niculiță A. a fost pus sub învinuire fără de apărătorul ales de dînsul, încălcîndu-i-se drepturile prevăzute de art. 104 CPP, art. 21 și 26 din Constituției RM.

6.2. Recurentul mai invocă că, la baza condamnării inculpatului Niculiță A., pe epizodul cu partea vătămată Cebotari Al., instanțele au apreciat critic declarațiile martorului Vasilache Al., care a afirmat că dorea să-l înfieze pe Cebotari Al., însă nu a prezentat vre-o cerere depusa în adresa organelor de resort, deoarece era pe calea identificării persoanei pe care s-o adopte și nu era vorba de acte. Cît privește vîrsta cet. Vasilache Al., a.n. 19.09.1946, ea are capacitate suficientă pentru ai oferi unui copil matur posibilitatea de a-și face studii, de a fi îngrijit, de a primi dragostea și căldura sufletească pentru a educa un copil de o vîrstă de circa 13-16 ani. Din aceste

considerente se consideră că respingerea versiunii respective, de către instanțe, este o eroare judiciară.

6.3. Referitor la lucrările agricole efectuate de către Cebotari Al., din materialele dosarului s-a confirmat că acest minor prezintă declarații false pe parcursul întregii urmăririi penale, atât în CPr Basarabasca, cât și în Procuratura și judecătoria Anenii Noi, în scopul eschivării de răspundere penală învinuiește alte persoane de comiterea infracțiunilor sau altor delictelor.

Drept dovadă a declarațiilor mincinoase prezentate instanței, servește procesul-verbal de audiere a lui Cebotari Al., potrivit căruia acesta indică că ar fi efectuat lucrări agricole pe un teren adiacent casei de locuit din sat. Dumbrava, str. Buiucani 64, pe o suprafață de 30x40 m, fapt ce constituie 12 ari, iar însuși suprafața totală a terenului constituie 6 ari, luând în considerație construcțiile amplasate pe lotul dat de teren adiacent rămas îl constituie 1,5 ari, pe care sunt plantate flori și copaci. Totodată faptul lucrărilor agricole efectuate de către Cebotari Al., nu au fost confirmate de către vecini ori alți martori oculari.

6.4. Totodată, recurentul susține că în acțiunile sale nu se conțin elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) CP, de care este acuzat și a fost condamnat, deoarece minorul Cebotari Al., și-a dat acordul pentru a fi lăsat în familia sa, ceea ce se confirmă prin declarațiile martorilor Golubei L., Eșanu N., Topală Iu. și Zmeu S.

6.5. Cu referire la episodul de torturare a părților vătămate Bulașel D., Bebea M., Leu V. și Cebotari Al., recurentul menționează că din declarațiile expertului Stratan M. rezultă că, acesta nu exclude faptul că leziunile provocate puteau apărea la părțile vătămate și în alte circumstanțe decât cele invocate de acestea. De asemenea, părțile vătămate la descrierea obiectului cu care au fost torturate, au dat declarații diferite, ceea ce urma să fie apreciat critic de către instanță și în favoarea inculpatului.

Reieșind din aceasta nu este clar de ce instanța de fond și de apel a respins solicitarea apărării de a efectua expertiza psihologică a părților vătămate Bebea M., Cebotari Al., Leu V..

La fel, instanța de fond a refuzat neîntemeiat audierea în ședința de judecată a părții vătămate Cebotari Al. bazându-se doar pe declarațiile lui făcute la judecătorul de instrucție la 22.11.2010.

Prin urmare, instanța de judecată neîntemeiat a refuzat interogarea martorilor acuzării Crăciun I., Crețu S., precum și, a părții vătămate Cebotari Al., a respins integral declarațiile inculpatului Niculiță A., care a pledat pentru nevinovăția sa și a ajuns la concluzia greșită că vina lui în aceasta parte a învinuirii și-a găsit confirmare, pe când recurentul consideră că instanța de fond a fost dusă în eroare, fapt dovedit prin depozițiile diferite date de către părțile vătămate, atât în cadrul urmăririi penale, în instanța de judecată precum și reieșind din rezultatele expertizelor medico-legală.

Apărătorul mai menționează că, inculpatul a contribuit activ la stabilirea adevărului și descoperirea infracțiunilor, iar probele acumulate demonstrează nevinovăția absolută a acestuia, mai ales luând în considerație depozițiile martorilor Fidchevici I., Răilean A., Raneta L., Crețu S., precum și, depozițiile martorului Zmeu S. care a demonstrat, că partea vătămată Cebotari Al., la acel moment a avut condiții prielnice de trai, care au fost create de Niculița A.

Reieșind din cele expuse, se conchide că, în ședința de judecată nu și-a găsit confirmare provocarea durerilor fizice și psihice de către inculpatul Niculița A. părților vătămate Bebea M., Cebotari Al., Leu V. și Cebotari Al. iar instanța se bazează doar pe declarațiile părților vătămate și atîta tot, fapt de altfel nedemonstrat de careva probe pertinente, iar în confirmarea poziției respective au fost aduse în ședință circa 20 de martori, care demonstrează că părțile vătămate dau declarații false, dar din motive necunoscute instanța nu a considerat oportun de a le lua în considerație.

Motivele invocate de către instanțe nu corespund adevărului și sunt excesiv de pertinente. Astfel, instanța de apel a negat toate probele acumulate atît în timpul urmăririi penale cît și în instanță și a lut în considerație doar poziția părților vătămate.

Recursul declarat, în drept, se întemeiază pe dispoziția art. 1, 2, 9, 10, 17, 19, 24, 401, 420, 421, 422, 429, 430 CPP.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, pentru următoarele considerente.

7.1. Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu și în baza materialelor din dosar, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza altor temeiuri neinvocate, fără a agrava situația condamnaților. Or, art. 427 alin. (1) CPP, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din textul recursului declarat, se constată că recurentul, în drept, nu-și întemeiază recursul pe nici unul din temeiurile expres stipulate în art. 427 alin. (1) CPP, iar în argumentarea recursului, face trimitere la aprecierea eronată a probelor reținută de instanța de apel la adoptarea hotărârii, prin care a fost menținută în vigoare sentința Judecătoriei Anenii Noi din 16 decembrie 2011, însă nu specifică concret temeiul prevăzut de legea procesuală la utilizarea acestei căi de atac, și anume, nu descrie care

eroarea de drept din cele enumerate în art. 427 alin. (1) CPP, a fost comisă la judecarea cauzei de către instanța de apel și în ce constă esența erorii respective.

Art. 427 alin. (1) CPP, prevede 16 temeuri de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte a procesului consideră că soluția instanței de apel conține erori de drept și o atacă în instanța superioară, atunci ea este obligată, conform art.430 pct. 5) CPP, să motiveze recursul și să arate eroarea ce s-a comis, în coraport cu cel puțin unul din temeiurile enumerate în art.427 alin.(1) CPP.

Sub acest aspect, Colegiul penal constată că recursul înaintat de avocatul Lebedinschi A., în numele inculpatului Niculiță A., cu toate că nu se face trimitere direct le vreun temei din art. 427 CPP, este motivat privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor și lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) CP și art. 309¹ alin. (3) lit. a) CP, iar erorile respective se circumscriu temeiurile prevăzute de pct. 6) și 8) din alin. (1) art. 427 CPP.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse în pct. 4 din prezenta decizie.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în speță, în conformitate cu prevederile art. 101 CPP, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția inculpatului Niculiță A., de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) CP și art. 309¹ alin. (3) lit. a) CP, să fie una legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată - în limita sancțiunii prevăzute de articolele respective.

La fel, se reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia că sentința atacată este legală și întemeiată, în ceea ce privește condamnarea inculpatului Niculiță A., în baza art. 328 alin. (1) CP, la amendă în mărime de 150 (una sută cincizeci) unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 2 ani și în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a) CP, la 5 (cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 2 ani. Potrivit art. 84 alin. (1) CP, prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră, definitiv i s-a stabilit lui Niculiță A. pedeapsă de 5(cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 2(doi) ani, care în baza art. 90 CP, a fost suspendată condiționat, fixându-i inculpatului un termen de probă de 2 (doi) ani.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

7.2. În continuare, cu referire la cele invocate de recurent privitor la faptul că, la etapa urmăririi penale, inculpatul Niculiță A., nu a fost asistat de avocatul Ursu P., care era ales de dînsul să-i reprezinte interesele, instanța de recurs constată următoarele.

Potrivit solicitării formulate de procurorul Varzari P., privind acordarea asistenței juridice garantate de stat pe cauza penală nr. 2010258064 (f.d. 127), s-a menționat că bănuitul Niculiță A., a fost citat să se prezinte împreună cu apărătorul său, la 24.12.2010, ora 10.00, în cadrul procuraturii r-lui Anenii Noi, pentru a fi pus sub învinuire, pentru a fi audiat în calitate de învinuit și pentru efectuarea altor acțiuni de urmărire penală, dar Niculiță A., s-a prezentat la data respectivă fără avocatul său, menționînd că acesta nu este de găsit.

Ulterior, bănuitul a fost citat, repetat, pentru data de 29.12.2010, ora 10.00, să se prezinte, împreună cu avocatul său, în cadrul procuraturii r-lui Anenii Noi, pentru a fi pus sub învinuire, pentru a fi audiat în calitate de învinuit și pentru alte acțiuni de urmărire penală, iar Niculiță A., s-a prezentat la data respectivă fără avocatul Ursu P., menționînd că acesta nu este de găsit.

Prin urmare, avînd în vedere cele expuse, procurorul a conchis că, bănuitul Niculiță A., prin acțiunile sale tergiversează efectuarea acțiunilor de urmărire penală și pentru efectuarea acțiunilor respective în termeni rezonabili, s-a ajuns la concluzia de a înainta o solicitare Oficiului Teritorial Bender al CNAJ Garantat de Stat, pentru a fi desemnat un avocat, în vederea realizării acțiunilor nominalizate.

Prin mandatul din 29.12.2010, anexat la materialele dosarului (f.d. 129), se confirmă ca avocatul Buga Vl., acordîndu-i asistență juridică garantată de stat, a participat și l-a asistat pe inculpatul Niculiță A., la măsurile procesuale efectuate de organul de urmărire penală din ziua respectivă, și anume, la înaintarea ordonanței de învinuire, cu explicarea drepturilor și obligațiilor pe care le are învinuitul potrivit art. 66 CPP și la întocmirea procesului-verbal de audiere a învinuitului.

Or, referitor la criticele recurentului, că la data de 29.12.2010, Niculiță A., a fost pus sub învinuire în prezența unui alt avocat decît cel ales de dînsul, de serviciile căruia s-a refuzat, instanța de recurs menționează că, aceste pretenții nu pot fi imputate organului de urmărire penală, întrucît după cum se constată, inculpatul, fiind legal citat, nu a manifestat interes pentru a asigura prezența avocatului Ursu P., pentru data de 24.10.2010 și, respectiv, pentru 29.10.2010, în cadrul procuraturii.

La materialele dosarului, de asemenea, lipsesc careva acte confirmatoare că inculpatul Niculiță A., ar fi refuzat să fie reprezentat de avocatul Buga Vl., la data de 29.12.2010.

În același context, se menționează că potrivit art. 293 alin. (1) CPP, după verificarea de către procuror a materialelor cauzei și adoptarea uneia din soluțiile

prevăzute în art. 291, procurorul aduce la cunoștință învinuitului, reprezentantului lui legal, apărătorului, părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile și reprezentanților lor despre terminarea urmăririi penale, locul și termenul în care ei pot lua cunoștință de materialele urmăririi penale.

Art. 294 alin. (2) CPP, stipulează că, la prezentarea materialelor de urmărire penală se întocmește un proces-verbal în care, se consemnează cererile și declarațiile înaintate la desfășurarea acestei acțiuni, iar cererile scrise se anexează la procesul-verbal și despre aceasta în el se face mențiune.

Din procesul-verbal de informare despre terminarea urmăririi penale anexat la materialele dosarului - fila 133, se constată că, inculpatul Niculiță A. și avocatul acestuia Ursu P., luând act de materialele respective, nu au înaintat careva cereri sau demersuri și nu au formulat careva obiecții asupra acestora, invocând despre încălcarea drepturilor inculpatului admise de către organul de urmărire penală.

Mai mult, cu toate că inculpatul Niculiță A., a refuzat să semneze actele prezentate și întocmite de organul de urmărire penală din data de 29.12.2010, adică ordonanța de punere sub învinuire, informația cu privire la drepturile învinuitului și procesul-verbal de audiere a învinuitului, fapt ce a fost confirmat prin semnătura avocatului Buga Vl., totuși inculpatul având dreptul de a face careva obiecții asupra actelor întocmite, dînsul nu s-a folosit de acest drept.

În consecință, instanța de recurs, avînd în vedere prevederile expuse în art. 251 alin. (4) CPP, potrivit cărora nulitatea actului survine dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – cînd partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – cînd partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – cînd partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță, conchide că criticele invocate de recurent la această etapă de judecare a cauzei, sunt vădit neîntemeiate, întrucît nu a fost respectat termenul de contestare prevăzut de lege pentru invocarea unor astfel de erori procesuale.

7.3. Cu referire la cele invocate de recurent privitor la modul de întocmire a citațiilor expediate în adresa inculpatului la data de 21.10.2010 și, respectiv, din 24.10.2010, precum că organul emitent nu a indicat calitatea procesuală a lui Niculiță A. și obligativitatea prezentării avocatului și nu a respectat termenul de 5 zile pentru citare, instanța de recurs le apreciază nefondate și necorespunzătoare adevărului, dat fiind că, din textul citațiilor, se constată că este indicat expres calitatea în care Niculiță A., a fost citat pentru a se prezenta în cadrul procuraturii r-lui Anenii Noi și totodată, există și mențiunea, că urmează să fie prezinte împreună cu avocatul său.

Privitor la termenul de 5 zile, despre care menționează recurentul, că nu a fost respectat de organul de urmărire penală la citarea bănuitului, Colegiul penal reține că, potrivit art. 236 CPP, citarea se face în așa fel ca persoanei chemate să i se înmîneze citația cu cel puțin 5 zile înainte de data cînd ea trebuie să se prezinte conform citației

în fața organului respectiv. Această regulă nu se aplică la citarea bănuțului, învinutului, inculpatului, a altor participanți la proces pentru efectuarea unor acțiuni procesuale de urgență în cadrul desfășurării urmării penale sau al judecării cauzei. Dacă acțiunea procesuală este neplanificată și nu poate fi amânată, citația poate fi înmînată nemijlocit înainte de ora prezentării.

În continuare, cu privire la exigențele legale prevăzute de legea procesuală penală pentru întocmirea citațiilor, se menționează că, pînă la modificările din Codul de procedură penală din 05.04.2012, art. 237 CPP în redacția legii din an. 2010, prevedea că citația trebuie să cuprindă:

1) denumirea organului de urmărire penală sau a instanței de judecată care emite citația, sediului său, data emiterii și numărul dosarului;

2) numele, prenumele celui citat, calitatea procesuală în care este citat și indicarea obiectului cauzei;

3) adresa celui citat, care trebuie să cuprindă: localitatea, strada, numărul casei, apartamentului, precum și orice alte date necesare pentru a preciza adresa celui citat;

4) ora, ziua, luna și anul, locul de prezentare a persoanei, menționîndu-se consecințele legale în caz de neprezentare.

În concluzie, se conchide că citațiile întocmite la 21.10.2010 și, respectiv, la 24.10.2010, corespund prevederilor legale, iar criticele invocate de recurent sub acest aspect sunt neîntemeiate.

7.4. Referitor la faptul că, drept dovadă a declarațiilor mincinoase prezentate instanței de către partea vătămată Cebotari Al., servește procesul-verbal de audiere a acestuia, potrivit căruia Cebotari Al., indică că ar fi efectuat lucrări agricole pe un teren adiacent casei de locuit din sat. Dumbrava, str. Buiucani 64, pe o suprafață de 30x40 m, fapt ce constituie 12 ari, pe cînd, în realitate, suprafața totală a terenului respectiv constituie 6 ari, luînd în considerație construcțiile amplasate pe lotul dat de teren, instanța de recurs menționează următoarele.

Nu pot fi reținute, ca temeinice, astfel de critice, întrucît se prezumă că minorul Cebotari Al., nu putea cunoaște cu certitudine dimensiunile grădinii în care a fost obligat să activeze, acesta doar a relatat, în fapt, despre circumstanțele cauzei așa cum au fost reținute de dînsul. Or, nu poate fi considerată de instanța de recurs, ca eroare de drept, greșeala admisă de partea vătămată ce ține de dimensiunile terenului agricol în care a activat.

7.5. Cu privire la aprecierea eronată dată de către instanțele ierarhic inferioare declarațiilor făcute de partea vătămată Cebotari Al., la etapa urmării penale, care au fost puse la baza învinuirii inculpatului Niculiță A., se reține următoarele.

Din materialele dosarului se constată că, procurorul a înaintat un demers către Judecătoria Anenii Noi privind audierea părții vătămate minore Cibotaru Al., în ordinea art. 109 alin. (3) CPP, deoarece partea vătămată minoră nu are loc permanent de trai,

vagabondează și persistă riscul că nu se va prezenta în ședința de judecată.

Demersul respectiv a fost admis de instanța de judecată, cu dispunerea audierii părții vătămate minore Cebotari Al., la această acțiune fiind prezenți și inculpatul Niculiță A. și avocatul acestuia Ursu P.. (f.d. 44)

De asemenea, examinând minuțios actele cauzei, se constată că inculpatul sau avocatul acestuia pe tot parcursul judecării cauzei nu au invocat audierea suplimentară a părții vătămate Cebotari Al. și nici nu au formulat careva obiecții cu privire la declarațiile date de ultimul pe faptul maltratării sale de către Niculiță A..

La judecarea cauzei în instanța de fond, partea vătămată Cebotari Al., nu a fost prezentă, cauza judecându-se în lipsa sa, iar la baza sentinței prin care Niculiță A. a fost condamnat în baza art. 328 alin. (1) CP și art. 309/1 alin. (3) lit. a) CP, au fost puse declarațiile părții vătămate date la etapa urmăririi penale, acesta fiind audiat de judecătorul de instrucție la 22.11.2010.

Ulterior, partea vătămată Cebotari Al., fiind audiată în instanța de apel, a dat declarații contrare celor date, anterior, la etapa urmăririi penale, când a fost audiat de către judecătorul de instrucție, astfel corect instanța de apel a apreciat critic declarațiile acestuia și a pus la baza condamnării inculpatului anume acele declarații făcute de partea vătămată anterior.

Or, potrivit art. 101 alin. (4) CPP, instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate, exigențele respective fiind întru totul respectate de instanța de apel la judecarea prezentei cauze.

Colegiul penal, mai constată că pe parcursul judecării cauzei în instanța de apel, avocatul Lebedinschi A. nu a formulat careva demersuri privind cercetarea suplimentară a careva probe, a fost făcut doar un demers privind audierea martorilor Crețu S., Davidenco R. și Creciun Al., și a părții vătămate Cebotari Al., care a fost satisfăcut de instanță.

7.6. Cu referire la pretinsa încălcare a pct. 8) alin. (1) art. 427 CPP, instanța de recurs relevă următoarele.

Potrivit dispoziției art. 427 alin.(1) pct.8) CPP, hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Însă, aceste temeieri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc

elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

La caz, se constată că instanța de apel a cercetat toate probele administrate în cauză și le-a dat o apreciere obiectivă, care în ansamblul, au confirmat vinovăția inculpatului. Conținutul probelor și valoarea lor probatoare a fost analizată în textul deciziei instanței de apel. Temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

Instanța de fond și apel corect au încadrat acțiunile lui Niculiță A. în baza art. 328 alin. (1) CP și art. 309¹ alin. (3) lit. a) CP.

Mai mult ca atât, se apreciază că instanța de apel just a interpretat prevederile legale ce țin de modificările adoptate la Codul penal, în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Niculiță A., în baza art. 309¹ CP – tortura, care prin Legea nr. 252 din 08 noiembrie 2012 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, a fost abrogat și, în același timp, fiind introdus un nou articol - 166¹ în cuprinsul căruia se conțin elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute, anterior, de art. 309¹ CP. Însă, având în vedere art. 9 CP, raportat la art. 10 CP, instanța de apel corect a ajuns la concluzia că, în aceste circumstanțe, în privința inculpatului Niculiță A., urmează să fie aplicată norma art.309¹ alin. (3.) lit. a) CP, deoarece limitele minimă și maximă ale sancțiunii din norma veche, sunt mai mici decât limitele minimă și maximă ale sancțiunii din norma nouă.

7.7. În continuare, în recurs, avocatul critică decizia instanței de apel, menționând că, în ședința de judecată nu și-a găsit confirmare faptul provocării durerilor fizice și psihice de către inculpatul Niculiță A. părților vătămate Bebea M., Bulațel D., Leu V. și Cebotari Al., iar instanțele, condamnându-l pe inculpat s-au bazat doar pe declarațiile părților vătămate, fapt, de altfel, nedemonstrat de careva probe pertinente, iar în confirmarea poziției de nevinovăție a lui Niculiță A., au fost aduse în ședință circa 20 de martori, care demonstrează că părțile vătămate dau declarații false, dar din motive necunoscute instanța nu a considerat oportun de a le lua în considerație.

Referitor la faptul dacă o asemenea situație reprezintă o eroare de drept, Colegiul menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) CPP, declarațiile părților vătămate, a martorilor și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează că dispozițiile date de părțile vătămate au prioritate față de cele ale inculpatului. Instanța de judecată, având în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probele prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate și în raport cu decizia recurată, Colegiul a statuat că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atât declarațiile părților vătămate, cât și ale martorilor și inculpatului. Însă, declarațiile date de părțile vătămate și-au găsit confirmarea și prin alte probe

recercetate în cadrul ședinței instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînșii au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la infracțiunea de tortură imputată inculpatului și le-a dat o apreciere obiectivă și corectă.

Cu referire la faptul că inculpata nu și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309/1 alin. (3) lit. a) CP, instanța de recurs apreciază că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, nu echivalează cu achitarea acestuia, dat fiind că din materialul probator administrat în cauză, se conchide cu certitudine vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii respective.

7.8. Prin urmare, referitor la chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare și interpretată de recurent ca eronată, Colegiul menționează că procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

De asemenea, Colegiul reține că celelalte critici formulate de recurent în recursul declarat, au format deja obiect de discuție la judecarea cauzei penale în privința lui Niculiță A., în instanța de fond și apel și, căroră instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) CPP, temeiuri de casare a hotărîrii atacate, nu s-au stabilit.

7.9. Cu privire la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de recurs ține să menționeze că, pentru ca pedeapsa să-și realizeze funcțiile și scopul, definite de legiuitor în art. 61 CP, trebuie să corespundă sub aspectul duratei și naturii sale gravității faptei comise, potențialului de pericol social pe care în mod real îl prezintă persoana infractorului, dar și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii aplicate. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa pe lângă scopul său represiv are și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Astfel, Colegiul penal constată că, instanța de fond, conducîndu-se de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 CP, ia stabilit inculpatului Niculiță A. o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în art. 328 alin. (1) CP și art. 309¹ alin. (3) lit. a) CP, iar la stabilirea cuantumului pedepsei instanța a ținut seama de motivul și gravitatea infracțiunilor săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării

vinovatului, aplicându-i o pedeapsă prin prisma art. 84 alin. (1) CP, prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră, de 5(cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 2(doi) ani și în baza art. 90 CP, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate în privința lui Niculiță A., fixându-i termen de probă de 2 (doi) ani.

Totodată, în ce privește principiul absorbirii pedepsei aplicat de către instanțele de judecată ierarhic inferioare, instanța de recurs are rezerve asupra aplicabilității acestei proceduri în speța discutată, însă, având în vedere că, la caz, a fost declarat recurs doar de partea apărării și ținând cont de prevederile art. 425 CPP, potrivit căruia instanța de recurs, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana în favoarea căreia a fost declarat recurs, mai mult, ca această nici nu s-a invocat de recurent, nu se va expune asupra chestiunilor respective.

Așadar, Colegiul penal apreciază că modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei aplicată pentru infracțiunea imputată inculpatului Niculiță A., este în acord cu principiul proporționalității, având în vedere fapta comisă și urmările produse.

În consecință, raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, Colegiul conchide că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii recurate, iar la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 CPP, iar recursul ordinar declarat de avocatul Lebedinschi A. în numele inculpatului Niculiță A. este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Lebedinschi Adrian în numele inculpatului Niculiță Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 iulie 2013, în cauza penală privindu-l pe Niculiță Andrei Petru, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 februarie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Ion Arhiliuc

Liliana Catan